

naar Stemningen forandrer sig, at regne sig til Folketjens Medlemmer — hvor det altsaa er umuligt egentlig at holde over, at den omtalte Inddeling og Henvisning med sin væsentlige Virkning og velgjørende Følger findes Sted. Ligeoverfor denne Tilstand er det nu, synes mig, at paastjønne og ikke at afvise, naar der melder sig Nogle, som sige: vi ville gjerne danne en lille Kreds for os selv, og vi ville give os tilkjende og anmelde os for Eder, og vi ville ikke føre et saadant omstrefende Liv i et tilfældigt Forhold til denne eller hiin Menighed eller til Folketjens i det Hele; men vi søge selv at danne et Middelpunkt, hvorom vi kunne slutte os, ville I tilslutte os Dette. Og svarer man saa fra Folketjens Side, og det er fuldkommen rigtigt efter dens Indretning med bestemte Gudshuse: saa paaviser os da et saadant Middelpunkt, viser os det Sted, hvorom I ville samles i religiøs Henseende, saa lyder jo, hvor Valgmenigheder opstaae, Svaret: det ville vi ogsaa, det ville vi tilvejebringe. — Naar det nemlig er blevet sagt, at en „Befal“ er for lidt dertil, skal jeg dog i Forbigaaende bemærke, at der stod et „Bedehus“ i det Forslag, som forelaa det høie Thing ved Afgjørelsen ifjor, men at ikke desto mindre faldt Dyringerne trindt omkring paa Landemoderne i det Omfang, som er oplyst, ud derimod. — Der er altsaa to Ting, som hører til Folketjens Indretning, som her vedkomme os. Det Altesførste er, at man ikke alene er Medlem af hele Folketjens, men Medlem af en enkelt Menighed i denne, og medens det for en stor Deel ikke længer fuldstændig er tilstede i den, synes det dog underligt, om man vil lægge en ganske særegen Vægt paa, at det formeentligen ikke skulde være tilstede i en Valgmenighed, altsaa ligeoverfor en Kreds, som netop vil opfylde den fuldstændig. Og den anden Garant, som Folketjens forlanger, er, at der skal være en Præst, som Kongen har ansat. Men ogsaa denne anden Deel opfyldes jo ved Lovforslaget, saalænge dette betinger sig, at der kun maa vælges en Præst, som Kongen engang har kaldet, som ogsaa har oplyst, hvad der i kirkelig Henseende forlangtes for at blive ordineret, og ikke har forspildt denne

Verdighed, men som Kongen anden Gang, under Forhold, hvor Opmærksomheden særlig henledes paa ham, vel ikke sætter og kalder, men dog stadfæster. Dette synes saaledes ogsaa saa fuldstændig i Overensstemmelse med den hele Tilstand, som ellers er tilstede og kan fordres i Folketjens, saa jeg virkelig ikke seer, hvad der skulde være eiendommeligt vanskeligt derved. Men naar man saa endelig betoner saa overmaade stærkt Consequentserne, der befrægtes af Lovens Vedtagelse, naar man maler saa mørkt alle de Følger, som ville fremkomme deraf, saa maa det maastee være tilladt at spørge: Vil man da male Udsigten lysere, eller tør man tage sig paa at berolige sig i Henseende til Consequentserne, naar man ikke gaaer ind paa et saadant Forslag? Er det virkelig saa afgjort, at man, dersom dette Forslag nu lægges hen, naar dette „Mæglingsforsøg“, som man har kaldt det, forkastes, enten faaer en Commission til forberedende Behandling af de kirkelige Anliggender eller vel endogsaa en Forsatningslov? Eller er det ikke meget mere rimeligt, at man faaer, hvad Mange maastee ville vente efter og jeg for mit Vedkommende godt kan vente paa, men som en meget betydelig Bevægelse her i Landet ikke synes at kunne vente paa, en Erfaring om, som den ærede Taler, der sidst havde Ordet, bemærkede, at det gaaer seent og langsomt med Indførelse i Livet af sliche Løsteparagrapher; men at undertiden beroliger et Bink derom ikke Stemningen tilstrækkeligt, saa at Løstets Opfyldelse kunde komme paa en Tid og i en Tilstand, da den danske Folketjens ikke var tjent dermed, eller maastee efterat den havde lidt for megen Forstyrrelse iforveien.

Formanden: Den 5te Landstingsmand for 1de Kreds har Ordet.

Brasch: Jeg frasælber Ordet.

Formanden: Det 12te kongevalgte Medlem har Ordet.

Fischer: Det var ikke min Hensigt at tage Ordet ved den 1ste Behandling af dette Lovforslag, eftersom jeg strax ved Forhandlin-